

Rapport från en fågelcirkel

Onsdagen den 23 maj kl 18 samlades vi några fågelintresserade vid helikopterplattan för en sista cirkel för säsongen. Det här var vår femte sammankomst. Vi hoppades få höra näktergalen så småningom. Tidigare cirklar hade vi kunnat studera både grönsångare och gulspurv. Dessutom hade vi varit i Hjalsta och sett Vitkindade gäss, brushanar och gulärlor m.m.

Nu vandrade vi upp på Gröngarnsåsen i det vackra vädret. Myggen inade bara lite så här i början.

Först hörde vi de vanliga talgoxarna och koltrastarna. Koltrasten sjunger ju så vackert under vårvällarna. Så småningom hörde vi även rödhaken, bofinken och lövsångaren. Den sista har ett så underbart mjukt och vackert läte.

Vi stannade till då och då för att lyssna och hörde nog en och annan som vi inte visste namnet på, men en svarthätta kunde vi urskilja ibland. Några starar rörde sig innanför stängslet där korna går.

Plötsligt hörde vi en koltrast som skrek på ett så förtvivlat sätt. Alldeles desperat tyckte vi att den lät. Så hördes en annan koltrast med samma förtvivlade skrik. Vi tänkte att den måste vara rädd för något som hotade boet och ungarna. Plötsligt brakade det till och en kattuggla lyfte och flaxade iväg mellan träden. Jag kände mig lite skakis efter den plötsliga dramatiken. Vi pratade om det hårda liv som många djur får utstå. Rovdjuren måste också leva.

Vi hörde fler rödhakar, men även taltitor, duvor och hackspettar. Vi vandrade vidare och fick slåss lite med myggen. Vi lyssnade efter en gräshoppsångare, men den lyckades vi inte med.

Vid fågeltornet stannade vi och öppnade våra kaffeväskor. Nu hörde vi äntligen lite av näktergalen, men inte så mycket ändå.

Vi drog oss ner på träspången och hörde sävsångare, grågäss och flera måsar. I ån fanns flera gräsänder.

Så plötsligt, när vi stod där på spången, dök en bäver upp framför våra ögon. Den simmade lite lojt fram och tillbaka, dök ner och kom upp igen. Ryktet om bäverns död måste vara betydligt överdrivet, tänkte vi.

Vid sista delen av spången hörde vi en enkelbeckasin.

När vi närmade oss sjukhuset, kunde vi äntligen höra näktergalen på riktigt. Den fyllde luften ordentligt med sitt fylliga och starka läte så länge vi var kvar, men vi kunde inte se de. Den skulle säkert fortsätta länge.

I den svala kvällsluften vandrade vi hem glada och nöjda med vår lilla utflykt.

Sven Gustafsson